

CHƯƠNG THỨ SÁU MƯỜI BA

GIÃ TỪ SA MẠC

Tự nhiên, Tiểu Phi có rất nhiều cừu nhân.

Tự nhiên, những cừu nhân đó hận chàng đến thấu xương, nhập tuỷ.

Họ hận chàng nhưng làm gì chàng được.

Bởi không làm gì được, họ rửa thù :

-Đạo soái lưu Hương, ngày sau người phải chết nơi tay nữ nhân, người chết bên cạnh một nữ nhân trần truồng! Nghiệp đi của người là như thế đó!

Nếu những cừu nhân của chàng có mặt hiện giờ, họ sẽ cười thoả mãn, cười thích thú.

Thân thể loã lồ của Thạch Quan Âm bỗng nhiên đẹp hẳn lên, đẹp hơn trăm lần ngàn lần.

Một vẻ đẹp rạng rỡ! Người rạng rỡ, bóng người trong gương càng rạng rỡ hơn, bởi cái rạng rỡ của mặt gương.

Bà điểm một nụ cười hết sức quyến rũ thốt :

-Người có biết chăng ? Giết một đối thủ lợi hại ta cảm thấy mình trẻ đi một tuổi! Giết người, đối với ta, có ích ở chỗ đó! Nhưng giết người ta thấy tiếc rẻ phần nào!

Bà nhận ra Tiểu Phi không còn chống đỡ nổi nữa!

Ngờ đâu Tiểu Phi thum mình lại rồi bất thành linh đánh ra một chưởng.

Chưởng đó, không nhắm Thạch Quan Âm, mà lại hướng về tấm gương.

Chưởng đó nếu nhắm bà chẳng khi nào đánh trúng bà được. Nhưng tấm gương làm gì có phản ứng ?

Một loạt tiếng rất vang lên, tấm gương vỡ tan.

Thạch Quan Âm trong gương vỡ tan!

Nếu đối với một người nào khác, sự kiện đó chẳng có ảnh hưởng gì.

Nhưng đang lúc Thạch Quan Âm sáng đẹp, đang lúc cường mãnh bao nhiêu năm qua, bà ký thác vào tâm gương bao nhiêu ý niệm, bà ký thác luôn sắc đẹp, nhìn vào gương bà yêu bóng bà, tưởng chừng bóng đó bằng xương bằng thịt, người lý tưởng của bà.

Người và bóng ngăn cách bằng tấm gương, song hợp nhất, bóng chết là người chết, người chết trong tâm tưởng!

Người chết bóng phải tan biến.

Bây giờ bóng chết, tức nhiên bà chết trong tâm tưởng!

Thạch Quan Âm giết mình, như chính bà bị chưởng đánh trúng!

Cao thủ giao đấu với nhau, điều tối kỵ là giết mình.

Chớp mắt, Tiểu Phi đã điểm vào năm huyệt đạo trên mình bà.

Bị điểm huyệt Thạch Quan Âm không hay biết gì cả.

Mảnh gương vỡ đã làm cho bà sưng sốt phi thường, sưng sốt đến độ Tiểu Phi hạ bà rồi mà bà vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Mãi một lúc lâu, bà mới nhìn chàng trong ánh mắt còn phảng phất sự sưng sốt lẫn nghi hoặc.

Tiểu Phi thở mạnh như vừa hạ xong một thân cây cuối cùng của khu rừng già mà chàng có bốn phen phá sạch, phá liên tục.

Chàng đưa tay vuốt mồ hôi mặt, song vuốt để cho mặt ướt hơn, vì tay chàng đổ mồ hôi như vừa nhúng vào nước.

Y phục của chàng cũng ướt đầm, dán sát vào mình.

Thạch Quan Âm lẩm nhẩm :

-Người... người đánh ta ngã ?

Tiểu Phi cười nhẹ qua cơn thở dốc :

-Phải đó, bà! Tại hạ thường thường có phương pháp đánh ngã những người có võ công cao hơn tại hạ. Chính tại hạ cũng không tin tưởng là mình làm được như vậy, song sự thực là tại hạ đắc thủ đúng như ý muốn!

Thạch Quan Âm lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chừng như bà có nghĩ đến điều gì muốn nói, môi mấp máy mấy lượt, nhưng cuối cùng, bà nín lặng.

Tiểu Phi thở dài :

-Bà giết chết bằng hữu của tại hạ, tự nhiên tại hạ muốn giết lại bà, nhưng tại hạ không thể làm vậy, bởi tại hạ phải đưa bà đến...

Bỗng chàng kinh hãi nhận ra, Thạch Quan Âm từ từ héo hon, từ từ giãn da, rút gân, tóp thịt...

Bà tự sát.

Cơ thể được giữ gìn, mỹ lệ qua mấy mươi năm, giờ đây phút chốc hoá ra cần cỗi, biến thành xác chết khô héo.

Trên thế gian, không ai giết được bà.

Chỉ có bà mới giết được bà!

oOo

Đêm sắp tàn.

Bình minh chuẩn bị trở về vạn vật với mấy tia sáng đầu tiên, phương đông đã sang màu da cá.

Không gian còn lạnh.

Tiểu Phi đau đớn vô cùng.

Chàng tự hỏi :

-Ta thắng ? Ta thắng thật sao ?

Xác người nằm đó, là một bằng chứng!

Nhưng bao nhiêu xác người đổi lấy một xác người ? Chàng hạ được Thạch Quan Âm, song chàng có thật sự thắng được Thạch Quan Âm chăng ?

Đành rằng chàng biết được bọn Tô Dung Dung vô sự, song một Thạch Quan Âm có bù đắp được Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn không ?

Vĩnh viễn, chàng mất hai vị bằng hữu thân nhất của đời chàng.

Chàng không rõ là mình đã khóc từ lúc nào, và khóc được bao lâu.

Khóc bạn là một lẽ, nghĩ đến cái sống là lẽ khác.

Chàng chưa có thể chết theo bạn. Chàng còn phải sống, nhất định phải sống.

Chàng còn nhiệm vụ. Nếu chàng chết, là vô hình chung chàng lại giết thêm mấy mạng người nữa.

Bởi, còn bao nhiêu người, nếu chàng sống họ mới sống.

Chàng thu can đảm vào đôi tay, ưỡn ngực bước đi.

Vô Hoa bị chàng điểm huyết, dấu ở một nơi trong núi, vô luận làm sao, chàng cũng phải mang hấn trở về Trung Nguyên, cho vũ lâm xử trí hấn.

Nhưng, chàng không làm được việc đó bởi đã qua muộn rồi. Một mũi tên dài đã xuyên thủng yết hầu Vô Hoa. Máu chảy đầm ướt nơi ngực hấn.

Trên vũng máu, có một mảnh giấy.

Giấy có ghi mấy chữ :

-Đạo soái lưu Hương không thích giết người, Hoạ my Điều xin làm thay cái việc đó.

Tiểu Phi giật mình.

Hoạ my Điều là ai ? Tại sao cứ bám sát bên chàng, giúp chàng mãi ?

Giúp chàng hay hại chàng ? Bởi những việc y làm, không trọn vẹn xứng ý chàng!

Hoạ my Điều có mục đích gì ?

Một cơn gió từ xa quét tới. Theo gió, một mũi tên bay. Tên đến chàng.

Tiểu Phi đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi tên.

Đầu tên bị bẻ gãy. Hiển nhiên, người bắn không có ác ý.

Tên, có cột một đường giây! Y đợi chàng ?

Trò đùa kể ra cũng mới lạ! Vô luận có sự gì nguy hiểm Tiểu Phi cũng phải đến nơi, xem cho biết sự tình.

Chàng vọt đi liền.

Đúng như chàng dự đoán. Nơi đầu giây, quả có người đang đợi chàng.

Chẳng phải là một người, mà có đến bốn người. Trông thấy chàng, họ cùng đứng nhanh lên.

Tiểu Phi sững sờ.

Bốn người đó là cha con Quy tư Vương, Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhận!

Mộng chẳng ?

Nhưng Hồ thiết Hoa chụp vai chàng, bóp mạnh. Niềm đau làm cho chàng thức ngộ là không phải mộng!

Chẳng cười khổ :

-Sự thật! Sự thật! Nừu là mộng khi nào ta nghe đau ? Mà người chết bao giờ sống lại! Thế là nghĩa làm sao ?

Hồ thiết Hoa cười lớn :

-Thế nghĩa là không chết!

Rồi y tiếp :

-Diêm vương đông khách quá, không thể tiếp bọn ta, đành hẹn khi khác. Bắt buộc chúng ta phải trở về.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Thế à ? Thảo nào gần đây chẳng có nhiều người chết rồi sống lại! Đặc biệt quá!

Cơ băng Nhận hỏi gấp :

-Tại sao người biết bọn ta trúng độc ? Người có gặp Thạch Quan Âm ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Ừ !

Hồ thiết Hoa chồm tới :

-Bà ta ?...

Tiểu Phi thở dài :

-Chết rồi!

Hồ thiết Hoa, Cơ băng Nhận, Quy tư Vương, Tỳ bà công chúa kinh ngạc.

Lâu lắm, họ mới thở vào.

Hồ thiết Hoa hỏi :

-Do người ?

Tiểu Phi lại thở dài :

-Người có nghe, thiên hạ truyền thuyết có người mang chất độc trong răng, lúc nào muốn tự sát, là cắn bể răng, uồn độc chết ngay chẳng ?

Hồ thiết Hoa cau mày :

-Tự sát ? Tại sao bà phải làm thế ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Bởi chẳng còn cách nào khác!

Hồ thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng, như chưa bao giờ biết chàng.

Tỳ bà công chúa hỏi gấp :

-Người đánh bại bà ta ?

Tiểu Phi cười khổ :

-Các người kỳ quái lắm, phải không ?

Chẳng những họ kỳ quái, họ lại còn không tin!

Hồ thiết Hoa thỏ ra mấy lượt, đoạn lắc đầu thốt :

-Xong! Xong! Tử Công Kê! Người nghĩ sao ? Ta và người hiệp sức đánh không thắng Thạch Quan Âm ? Tiểu tử một mình, lại đắc thủ!

Tiểu Phi cười khở :

-Cũng không dễ dàng đâu! Cho người biết, ta phải xuất hơn hai trăm chiêu, song chẳng một chiêu nào bức hiếp bà ta nổi!

Hồ thiết Hoa lại hỏi :

-Thế người làm sao đánh bại bà ta ?

Tiểu Phi chưa đáp, Tỳ bà công chúa cười nhẹ, chặn lời :

-Tự nhiên hấn có phương pháp chứ ? Đấu lực không thắng, phải dùng trí mà đấu chứ! Dù hấn kém võ công, song trên thế gian này chẳng có ai thắng nổi tâm trí hấn!

Nàng bước tới, nắm tay Tiểu Phi, như vĩnh viễn chẳng buông ra.

Quy tư Vương đằng hắng nói tiếp :

-Bốn vương thọ ơn trọng của ba vị, chẳng hay ba vị có chấp nhận làm một cuộc viễn du đến Quy tư Quốc.

Tỳ bà công chúa lại chặn lời :

-Đương nhiên là họ chấp thuận, phụ vương! Vô luận là ai, không ai được từ khước!

Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhận không đáp, chỉ nhìn Tiểu Phi.

Tiểu Phi cũng đằng hắng một tiếng :

Tự nhiên tại hạ cũng có ý viếng quý quốc, bất quá...

Tỳ bà công chúa biến sắc :

-Bất quá làm sao ?

Tiểu Phi sờ chót mũi, nhìn thoáng Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhận, như bảo hai gã đáp lời.

Song cả hai không thấy ánh mắt của chàng.

Bất buộc chàng phải thở dài, đáp :

-Bất quá... bọn tại hạ còn nhiều việc phải làm. Cho nên lần này đành phải phụ hảo ý của vương gia!

Tỳ bà công chúa buông tay liền.

Mặt nàng biến sắc, không còn một hạt máu. Đôi tay nàng rung rung, nàng lùi lại, lùi lại, mở to mắt nhìn Tiểu Phi, giọng nàng rung rung :

-Người không đi ? Thực sự không đi ?

Tiểu Phi cười khở.

Quy tư Vương nắm tay con gái than :

-Ba vị không muốn đi, bốn vương thất vọng vô cùng. Biết làm sao khi ba vị còn nhiệm vụ khác ?...

Tỳ bà công chúa cúi đầu, lẩm nhẩm :

-Phải! Cha con ta không thể cưỡng ép! Thực ra! Các vị không đi cũng phải!Ta cũng biết trước như vậy rồi!

Đoạn nàng ngẩng mặt lên, điểm nụ cười, tiếp :

-Ta không trách các người! Mà cũng không thể đi theo các người! Chúng ta là những người của hai thế giới. Ngẫu nhiên mà gặp nhau kẻ cũng cao hứng lắm rồi ?

oOo

Gió lạnh như dao cắt.

Tiểu Phi, Hồ thiết Hoa, Cơ băng Nhận đứng trong gió, chẳng biết được bao lâu rồi!

Hồ thiết Hoa thở dài :

-Nàng đi, nàng không khóc! Chẳng phải dễ dàng như thế đâu ? Bình sinh ta chưa biết phục nữ nhân nào! Ta phải phục nàng!

Tiểu Phi buồn ra mặt :

-Nàng nói đúng! Chúng ta và hai cha con nàng là hai thế giới riêng biệt. Miễn cưỡng hiệp chung nhau lại, cuối cùng cũng chỉ để khổ cho nhau, thà ngẫu nhiên mà gặp, rồi ai đi con người nấy, ai trở về thế giới nấy, như vậy còn giữ được những kỷ niệm đẹp cho nhau!

Hồ thiết Hoa cười như mếu :

-Vô luận làm sao, nàng rất đáng yêu, nàng rất thông minh, mẫu người như nàng chẳng phải dễ gặp trên thế gian này!

Cơ băng Nhận lạnh lùng :

-Dù có gặp, cũng bị cái miệng hôi rệu của người mà chẳng ai còn dám gần đâu!

Hồ thiết Hoa cười lớn.

Tiểu Phi vội xoay chiều câu chuyện :

-Thạch Quan Âm nói rằng các người đã trúng độc trong rượu của bà ta, có lẽ bà nói ngoa chẳng ?

Cơ băng Nhận điềm nhiên :

-Lão Hồ chụp chén rượu uống trước, độ nửa chén còn lại, bao nhiêu hấn trao cho ta, ta uống ngay. Tng hoàn cảnh đó, nếu không chọn cía chết thì làm gì hơn ?

Hồ thiết Hoa lại thở ra :

-Ta cứ tưởng, hấn xem trong sanh mạng lắm, ngờ đâu...

Y nghẹn ngào.

Rồi từng giọt lện nóng vượt bờ mi lăn dài xuống má.

Y vỗ tay lên vai Cơ băng Nhận bôm bóp, lẩm nhẩm :

-Tóm lại, ta kết giao bằng hữu, ta không tiếc hận niềm giao hảo đó chút nào! Ta chọn đúng người.

Tiểu Phi hỏi gấp :

-Mà làm sao các người thoát nạn ?

Hồ thiết Hoa đáp :

-Trong khi chúng ta chờ chết, đột nhiên có người nhét vào miệng chúng ta một hoàn thuốc. Người đó còn tử bên tai chúng ta! Nên nhớ Hoạ my Điều biết giết người, cũng biết luôn cứu người!

Tiểu Phi giật mình :

-Chính y cứu y cứu các người ? Các người có kịp nhận ra con người đó như thế nào chẳng ?

Hồ thiết Hoa đáp :

-Lúc đó, ta nửa mê nửa tỉnh, có biết gì đâu ?

Tiểu Phi nhìn sang Cơ băng Nhạn.

Cơ băng Nhạn lắc đầu.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn thở dài :

-Hoạ my Điều là nhân vật như thế nào ?... Tại sao làm thế ? Cố ý làm cho ta thấy y có ân với ta ? Cho ta thọ ân y để làm gì ?

Hồ thiết Hoa mỉm cười :

-Có thể là một nữ nhân, muốn lấy người làm chồng, có thể là một người có con gái, muốn gả con gái cho người. Chẳng rõ người gặp người con gái đó từ lúc nào, người đã làm gì đối với nàng khiến nàng mê mẩn người như vậy ?...

Y không đợi Tiểu Phi nói gì, tiếp luôn :

-Vô luận làm sao, rồi chúng ta cũng phải gặp con người đ ? Có đúng vậy không chứ ? Chúng ta cứ tìm!

Tiểu Phi nhìn lên trời cao, mây sớm giăng giăng, trắng xóa giữa nền xanh, lẩm nhẩm :

-Chúng ta không cần tìm người. Người sẽ đến tìm chúng ta!

-----oOo-----